

52011

Szívem szerint.

VERSEK

IRTA:

P. ERDŐSY SAROLTA

NYOMATOTT SZÜCS SÁNDOR KÖNYVNYOMDÁJÁBAN SZEGEDEN. ARADI-U. 8.

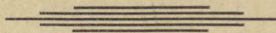
A52044

SZIVEM SZERINT

VERSEK

IRTA:

P. ERDŐSY SAROLTA

NYOMATOTT SZÜCS SÁNDOR KÖNYVNYOMDÁJÁBAN SZEGEDEN.

Fáklyafény.*

Kormányzó Urunk nevének ünnepén
Mély hódolattal hajtjuk meg fejünk,
Ájtatos szívvel, imádságos csendben
Régmúlt időkre visszarévedünk.

A magyar égnek fényes köntöséről
Letüntek egyszer mind a csillagok,
Sötét éjszakán vak koldusként álltunk,
Nem mondta senki: Ne félj! Itt vagyok!

Egyszerre aztán, égi tüneményként
Fáklyafény gyult a sivár éjszakán,
Feltörő lángja reménysugárrá vált
Magyar jövőnk derengő hajnalán.

Egy kéz tartotta magasra a fáklyát
És e drága kéz volt az Ő keze.
. . . Áldja meg érte, ezerszer is áldja
A magyaroknak áldó Istene.

Amint megindult szép fehér lovával,
Ment utána egy egész regiment,
Mert hősök lelke felhők magasából
A magyaroknak riadót izent.

Az égi kürtön parancs szava csendült:
Vigyázz magyar! A haza drága kincs!
Ha elveszted, hát két kezre zárul
Könyörtelen, vad, idegen bilincs.

És ment a had, élén a hős Vezérrel
S megmentett mindent, mit csak lehetett.
. . . Neki fáj talán a legeslegjobban,
Hogy szép hazánkból oly sok elveszett.

Azóta megyünk hűséggel utána
 S mire nem volt még soha példa itt :
 Örömmámorban, virág özönében
 Láttuk viszont a Kárpát bérceit.

Ment, menetelt a hadserege élén
 És zászlónk ott leng újból a Hargitán,
 . . . Rákóczi lelke bujdosók keservét
 Szabad hazában elfelejti tán.

És vár Reá imával, sóhajtással
 Még sok szenvedő, hűséges magyar,
 Virágot nyitna tavaszi pompában
 Lába nyomán az őszi avar.

A fáklyafény, mit sziveinkben gyújtott,
 Amig magyar lesz, élni, égni fog,
 S a szeretetnek örökmécsesével
 Most mind. de mind csak Őfelé lobog.

Kivánjuk Neki, hogy fehér lován még
 Tehessen sok-sok glóriás utat,
 Hogy elérhesse magyar hadak élén
 Az ezeréves, szent határokat.

A sziveinknek ájtatos csendjéből
 Zsolozsmák hangján száll az énekünk :
 Oh áldd meg, véd meg, Magyarok Istene
 S még nagyon soká tartsd meg Őt nekünk !

*) A kormányzó Ur Őfömméltósága a kabinetiroda útján e költeményért köszönetét nyilvánítani méltóztatott.

Allomás.

Az élet vonata nem száguldott velem
Napfényes vidéken, hegyek közt, tengeren,
Csak vicinális vitt sivár pusztaságon,
S letett egy névtelen, kicsi állomáson.

Azóta csak várom, jaj, egyre csak várom,
Mikor lesz látható újból a határon.
Kendőt lobogtatva kiáltnám feléje:
Álljon meg! Vegyen fel! Vigyen más vidékre!

Hajnaltól, amig csak rámköszönt az este,
Két szemem a sivár, néma tájat leste.
Nem jön a vonat! Jaj, mindhiába várom.
Itt hagyott örökre a kis állomáson.

Hajnalhasadás.

Magyar jövendő hajnalhasadásán
Lelkünk ünneplő díszbe öltözött.
Harangzúgásnak imádságos hangján
Száll emlékeknek ezrei között.

Meg-megáll egy-egy gyászos határkőnél,
Melyre megjött a magyar felelet,
Mert erejének csodás nagyságával
Ledöntötte a hazaszeretet.

S bár jártunk eddig szörnyű golgotákat
Kietlen, sivár éjszakákon át,
Élő hitünknek szivárványán látjuk
A feltámadás dicső hajnalát.

Ujjongva sirunk, könnyezve vigadunk
S áldjuk szent Neved, Istenünk, azért,
Hogy vágyálmunknak megszentelt darabja:
Rákóczi földje s Kassa hazatért.

Hogy ránkvirradt szép, őszi verőfényben
A leggyönyörűbb, szent magyar tavasz:
Erdély népének, szép Székelyországnak
Ezer sebére tengernyi vigasz.

Hogy földöntúli, csodás látomásként
Dicső Vezérünk megy fehér lován,
S a magyar honvéd imádságos szívvél
Örséget vált, ott fenn, a Hargitán.

Szent esküvésként világgá kiáltja,
Hogy ő lett az őr a Kárpát hegyén
És zászlónk fénye nem törik meg többé
Magyar könnyeknek szörnyű tengerén.

Hogy felszabadult Bácska drága földjét
 Nekünk juttatta az Égi Erő,
 És boldog lelke hálálhymnuszaként
 Magyar dalt zeng ott a szántóvető.

Egy uj ezredév hajnalhasadásán
 Káprázó szemmel nézzük a csodát:
 Dallal az ajkán, menetel a honvéd
 S virág borítja a lába nyomát.

Amerre elmegy: ezreknek szemében
 A honszeretet gyémántja remeg,
 A sok-sok magyar térdrehull a porban
 És zászlónk selymét úgy csókolja meg.

Magyar népemnek szószólójaképpen,
 Uram, ne ítélj fölöttem azért,
 Mert nem zengek még hozsannás éneket,
 Bár sok csillagunk máris visszatért.

De mi a régi fény után esengünk,
 Amit e szent szó jelentett: magyar!
 Meggyötört lelkünk felszabadult vágya
 Tündöklő fényben fürdeni akar.

S bár nem vezényli senki, hogy: Imához!
 Mi összetesszük mind-mind a kezünk:
 Uj ezredévünk hajnalhasadásán
 Áldd meg hazánkat, édes Istenünk!

Gyöngysorok.

A kicsi lányom itt mellettem
Tarka gyöngyöket fűzőget.
Nagy gonddal válogatja össze
A pirosat s a kékeket.

Előszedem én is egy percre
Az emlékeim gyöngysorát,
Mit féltő gonddal fűztem össze
Egy hosszú, hosszú élten át.

Az életemnek gyöngyfűzéréen.
Oly sok szem gyászos, fekete.
Nem is csoda, hogy szegény szívem
Bánattal, könnyel van tele.

Én Istenem, ki bölcsen őrködsz
Magasan a világ felett,
Rád bizom féltő áhitattal
Ezt a csöpp, játszó gyermeket.

Őszülő hajjal, ha majd egyszer
Átnéz emlékei felett,
Ily vidám, tarka gyöngysort lásson,
Mint amilyet most fűzőget.

Tavaszi.

A körtefa fehér virága
 Az ablakomon benevet.
 Hajrá! — kiáltja vidám kedvvel,
 Elűztük im a zord telet.

Pillangó száll a levegőben,
 Pacsirta szárnya integet:
 Gyere velem! Én ma elérem
 A napsugaras kék eget!

Kacagj te is! biztatgat buzgón
 Fakadó rüggyel minden ág,
 Tavasz hymnusát zengi felém
 A kis kertben a gyöngyvirág.

Egy ideig csak nézem, nézem,
 Mint ki nem érti más szavát,
 Aztán egyszerre édes meleg
 Fut a szivemen gyorsan át.

Vidám ajakkal kiáltom, hogy
 Gyertek, gyertek, segítsetek!
 Valakinek hideg szivéről
 Oszlassuk el a zord jeget!

Akkor aztán kacagó kedvvel
 Kiáltom én is: Hajahó!
 Szép a tavasz. könnyü a sziv is
 És élni, élni óh de jó!

Szerelem.

A kisleányom ma az iskolából
Szomorú arccal, búsan jött haza.
Könny fénye rezgett két szürke szemében
S nem volt számomra kedves mosolya.

Aggódva kérdem: jaj, mi történt véle?
Bánata oka ugyan mi lehet?
Megnyugtató, hogy: nincsen semmi baj
Nem volt négyes a latin felelet. [sem!

Amint beértünk a kicsi szobánkba,
Ölembe tette szőszke kis fejét.
A néma csöndben zokogása tört fel
S ijedten rebbent hangja szertesztét.

Amint ballagtam, — kezdi vallomását
S felhő surran át fehér homlokán —
Pista Máriát kísérte vidáman
Az utca tulsó, napos oldalán.

Eddig mindig csak őt kísérte titkon,
Tiltja bár szülő és tanári kar,
Elfeledve, hogy a mi szivünk is volt
Szerelmes, bohó s ilyen fiatal.

Milyen jó most, hogy nem vagyok szerelmes!
Mondja, bár hangja kinzó jajba ful.
Hogy fájna most a szörnyű nagy csalódás!
Igy meg... csak sirok... akaratlanul.

Nem vagy szerelmes? - gondolom magamban.
El szeretnéd ezt hitetni velem?

Mért vonul hát ily kinzó fájdalommal
Ez a csalódás át a lelkedem?

Amig keresek vigasztaló szókat,
Hogy szívét újra vidámmá tegyem,
Fájó emlékek nehéz terhét érzem
S lélekben titkon én is könnyezem.

Féltő szivemben ijedt kérdés rebben:
Ez lesz a sorsa később is talán?
Akit szeret, majd mással megy vidáman
Az élet szebbik, napos oldalán?

Nem vagyok szerelmes! — ismétli zokogva,
S hogy elhigyjem, hát rámnéz könnyesen.
. . . Csalódás, féltés, keserűség, bánat,
Nem tudja még, hogy: ez a szerelem.

Fenyőfa

A nagyvilág emberrengetegében
 Én soha senkihez sem tartozom.
 Magányos, árva fenyőfaként állok
 Egy viharverte, elhagyott uton,

Engem nem véd vad széltől, zivatartól
 Szülői kéz, testvéri ölelés,
 A felémnyújtott, néhány kézszorítás
 Vigasztalásnak is nagyon kevés.

Egyszerre aztán merészet gondolok!
 Karácsonyfává diszitem magam!
 Előszedem eldugott rejtekéből
 Szeretetkincsen, jóságaranyam.

Aztán meggyujtom szivem minden lángját
 A sötétségbe csillogjon bele!
 Hadd legyen fényes mindenkinek utja,
 Kiket mellettem visz el élete.

De mindhiába kínálom kincsemet,
 Jaj, nem vesz észre engem senkisé.
 Halk sóhajjal az ég felé suttogom:
 Mért állok itt még, édes Istenem?

Az én világom.

Idegen vagyok itt e földön,
Egy más világban élek én,
Árva koldúsként bandukolok
E csúnya, sáros földtekén,

De ha a vágyak messzevisznek,
Repül velem a gondolat,
Elkerülnöm egy szebb világba
Csak tűnő, röpke pillanat.

Ott én hatalmas király vagyok.
Fejemre teszik koronám,
Álomországoknak fénypalástját
Szolgák serege adja rám.

Azért, ha néha itt e földön
Királyi göggel járok én,
Ne nevesetek gúnyos ajkkal
Koldusruhámnak rút színén.

Mert én valóban király vagyok,
Le nem dönthetik trónomat,
Országom a vágy birodalma,
Alattvalóm a gondolat.

Ott éjszakákat átzokogva,
Fájón csalódni nem lehet,
. . . Ti szebbre vágyó, bús testvérek,
Kövessetek hát engemet!

Búcsúzás.

A régi hajlék örökre kihalt.
Nem zengi felém már a játszi dalt,
Mely az életnek sötét árka felett
Mindent oly szépen, csöndben áthidalt.

El is hinném én, hogy idegen nékem
A ház, mely nemrég még otthont adott,
Csak ne suttognák édesanyám hangját
Felém a kedves, öreg butorok.

Csak az orgona ne nyílna ki többet,
Mit édesapám maga ültetett,
S amely tavasszal, bármily messze voltam,
A vágyak szárnyán hazavezetett.

Csak egy elárvult rozsdás kard ne lógna
Az öreg szekrény egyik fogasán,
Amit csillogón, büszke öntudattal
Kötött fel egyszer a kis katonám.

Oda van nőve örökre szívemhez
A régi háznak minden kis zuga,
A könnyem húll, s valami itt belül
Csöndesen mondja, hogy : soha, soha.

Nem hallom többé édesanyám hangját,
— Kezét kulesolva kopott könyv felett —
Imával, mesével tanítgatni szépen
A szívéhez nőtt, két kis gyermeket.

A kis kadétunk sem dudolja többé,
— Szerelem, meg dal nincsen odaát —

Arról a hűtlen, csalfa kisleányról
Azt a szomorú, bús melódiát.

Az édesapámat sem látom már soha
Virágai között, amint elsétálgat,
S elmerengve nézi pipafüstje mellett
A maga ültette, fürtös orgonákat.

Csak azt a három, gyásszal vont koporsót,
Azt látom mindig, valameddig élek,
Szivemben ma is fájdalmasan zendül
A könnyfakasztó temetési ének.

És attól félek, hogy, ha új tavasz jön
S akácillat száll a kertünk felett,
Azt képzelem majd, hogy a vén akácfa
A házunk előtt hívón integet.

Én égő vágyam, ne szállj oda vissza !
A mult ködével mindent eltemet.
Nem találnál ott a régiből semmit,
Csak emlékkal telt, fájó sirhelyet.

A búcsúszókat el kell hát mondanom,
Bár ejtek értük égő könnyeket :
Drága kis házunk, mese, virág és dal,
Búcsúzom immár : az Isten veled.

Vándorút.

Hajszolt a sors, üldözött az élet,
Sok forró vágyam mind semmivé lett,
Csak egyre vágytam: csendben megpiheni.

Elhatároztam; haza fogok menni.
A régi hajlék tán csak befogad,
S jut még számomra egy sovány falat.

Mily jó lesz ott, az orgonák alatt
Álmodni kergetni s a lepkét csodálni,
Hogy oly könnyen tud a magasba szállni.

Fütttyent a vonat, jelzi, hogy: megállni!
Az állomáson, amikor kiszálltam,
Ismerős arcra sehol sem találtam.

A vén akácfa alatt is megálltam,
De fehér fürtje az utca során
Nem intett felém úgy, mint hajdanán.

S amint kopogtam házunk ajtaján:
Idegen ember nyitott ajtót ottan.
Ugyan kit keres? — mordult rám unottan.

Rossz helyen járok! — azt feleltem halkán
S szívem bánatát mélyre eltemetve
Kiballagtam az öreg temetőbe.

Ott édesanyám korhadt keresztjére
Volt irva az ő égből jött szava:
Szegény vándor te, most értél: haza.

Esti órák.

Az egész napi fényből, ragyogásból
Az esti, szürke óra az enyém,
Mikor egyedül, csöndben üldögélve
A mult árnyai intenek felém.

Az egész napi fényből, ragyogásból
Nem kell nekem más, csak az esti köd,
Mikor szívemre ölelem a multat,
Mely visszahozza régi örömöd.

A régi hangod, mellyel hozzám szóltál,
A csillagot, mely szemed tükre volt,
A dalt, mit egyszer nekem dudolt ajkad,
Mit a szívem is ujjongva dalolt.

Azt a szót, amely soha el nem hangzott,
Csak a templomban imádkoztuk el,
Mikor ájtatos zsolozsmák szavával
Nem a száj, de a lélek énekel.

Igy jössz te el az esti ködben hozzám
És én felveszem legszebbik ruhám,
Az emlékezés örökmécsesével
Beragyogtatom két kicsi szobám.

Igy várlak téged minden csöndes este,
Elsuttogom, mit máskor nem lehet
És gyűjtögetem, mint a kincskereső
A hozzádfűző, szép emlékeket.

Nem kell nekem a napnak ragyogása,
Az esti szürke óra kell nekem,
Mikor egyedül, csöndben üldögélve
A régi multat fölidézhetem.

A multnak messzearanyló ködéből
Az arcod újra csak reám nevet
S én elsuttogom halkán, mint az áment
A te réghallott, drága nevedet.

Üzenet.

Édes illatú, virágos akácfa,
A szellő szárnyán neked üzenek.
Eljut-e hozzád ez a halk, szelid szó
A messzi, lármás városok felett?

Ugy állsz te ott, egyedül, árván
Az édesanyám sirhantja felett,
Mint én állok a nagyvilágban,
Hol senki sem nyújt segítő kezét.

A gondolatom gyakran elszáll hozzád
Virágillatos tavaszesteken,
Mert csak a vágyak meseszárnyán járva
Lehet eljutni oda énnekem.

Ugy látlak most is, fehér fürtjeiddel
Amint ráborulsz a kis kőkeresztre
S csöndes meséket sutognak ágaid,
Ha a szellőnek játszani van kedve.

Meséd szép legyen. El ne áruld neki:
Hány éjszakán virrasztok könnytelen,
Míg a lelkemnek ezernyi sebére
Gyógyírt adó fű sehol sem terem.

Nem tudja azt se, hogy a bánatomnak
Tengersúlyától oly sápadt az orcám
S hogy az életút nehéz golgotáján
Csak a csalódás maradt még hű hozzám.

Mily szomorú is, hogy minden elmúlik.
Hófehér fürtöd is a porbahull.

Köszönöm néked, hogy ott nyitsz virágot,
Hol az a drága sirhant domborul.

Ha az elmúlás fürtjeid letépi,
Hintsd az édesanyám elhagyott sirjára
S a kopár hantokat gyöngéd szeretettel
Takard fehér szirmuk puha bársonyába.

Sok-sok virág alatt, miket úgy szeretett,
Könnyebb lesz talán a nehéz síri álma,
Hófehér galambként őrködik fölötte
Az én árva szívem minden imádsága.

Találkozás.

Hogyha egy rövid, röpké félórára
 Összehoz egyszer még a sors veled
 És elmondhatnánk azt a sok-sok szépet,
 Mit elmondanunk sohsem lehetett,
 Ha egymagunkban százszor elsuttogott,
 Lázás szavakra jutna is idő,
 A lelkünk mélyén égő sok-sok vágyunk
 Tudom, hogy nem jön akkor majd elő.
 Tudom, hogy akkor hangtalan lesz ajkunk,
 Boldog örömtől nem kacag szemünk,
 És álmatlanul töltött éjszakáknál
 Akkor ezerszer jobban szenvedünk.
 S mit a vágyaknak csodás ecsetjével
 Képpé varázsolt színes képzelet:
 A boldogságnak tündérszép világát
 Éreznünk nekünk akkor sem lehet.
 Csak megállunk majd, mint két árva testvér,
 Kezedbe teszem fáradtan kezem,
 S te nem kérdezed remegő hangon majd,
 Hogy ilyen fájón miért könnyezem.
 Csak állunk szótlan s ha elszállt az idő
 És kétfelé visz újra az utunk,
 A könnyeinknek fényén átalnézve
 Érezzük majd, hogy boldogok vagyunk.

Fényképezőgép.

Egyszer a szemem fényképezőgép volt,
A szívem meg az érzékeny lemez,
Melyre a kis gép csodás pontossággal
Mosolygást, könnyet, fényt, árnyat levesz.

Igy lett örökre az enyém a képed,
Az ajkad, amely reáinnevetett,
A szemed, mellyel elémvarázsoltad
Édes titkokat őrző szivedet.

Mint bűvös tükör, ugy mutat majd téged,
Ha mosolyod már nem lesz az enyém,
S mit akkor mondott hangtalanul ajkad,
Azt suttogja majd csöndesen felém.

A szívem örök fényképalbumába
A képed most már belezárhatom,
S ha téged újra látni szeretnélek,
Ott akármikor fellapozhatom.

Kisér a szavad.

Mint egy távoli, édes muzsikaszó,
Oly halkán szól a szivemhez szavad.
Ugy érzem; mintha, bármily távol is vagy,
A közelemben lennél te magad.

Ne féljen, hiszen mellette vagyok!
Ugy mondtad ezt, mint varázsos ígét,
Beloptad vele szivem legmélyébe
A boldogságnak édes-bús ízét.

Azóta bátran járom a világot,
Mert szavad lépten-nyomon visszatér
És a szivednek örök parancsára,
Mint hűséges őr, mindenütt kísér.

Ma többre vágyom.

Ma többre vágyom, mint amit elértem,
Bár zúgolódó sohasem vagyok.
A vágyaim ma óriássá nőnek
S fénylőn ragyognak, mint a csillagok.

A vágyaim ma önző gyermek módra
Bebarangolnak völgyet és hegyet,
Birtokba veszik, mint ősi tulajdont,
A napsugaras, tiszta kék eget.

Ma képzeletben szárnyakat növesztek,
Repül velem a végtelenbe el,
A kiáltozó, durva földi szóra
A lelkem máma semmit sem felel.

Már alig bírom vágyaim követni,
Ma minden szép és minden jó kevés,
De tenger könnyel vár reám a holnap,
Szép álomból a kinzó ébredés.

Holnap . . . holnap, már tudom, mi a vége,
Szobám csöndjébe belezokogok,
Mert a vágyaim a semmibe vesznek,
Mint nyári estén hulló csillagok.

Vihar.

Kint szörnyű zaj hasít a levegőbe,
Félősen remeg minden ablakom.
Szemem ijedt részvétellel suhan át
Az utcán futó ázott alakon.

Alig telik el néhány kínos perc csak
S a tiszta ég már kék színben ragyog.
A jó öreg nap nevető arcára
Virágos kertem visszamosolyog.

... Milyen hatalmas vagy Te Istenem !
Hogyha haragszol, reszket a világ,
Ha megbékélsz, hát mindjárt reádnevet
Minden emberszem, minden kis virág.

És milyen parányi senki vagyok én.
Bennem is hányszor dúl szörnyű vihar,
De csak a szívem remeg tőle félőn,
Tudni felőle senkisémet akar.

Hányszor ont záport két szemem felhője,
Barázdát szántva sápadt arcomon,
S szemem utána sohsem pihenhet meg
Egy felémszálló, békés mosolyon.

Nem zúgolódom, hogy vihar dúl bennem,
Csupán azt kérem, édes Istenem :
Ne fájjon olyan nagyon, hogy utána
Nem mosolyog rám soha, senkisémet,

Két szó.

Boldog-vidáman ujjong a szivemben
Ez a két szó, hogy : Tegnap láttalak.
Felém kiáltja, mint megannyi visszhang,
Fű, fa, virág, s a kopár kőfalak.

Ma a templomban szent Antal szobránál
Megköszönetem, hogy megtaláltalak.
Ő tudja csak, hogy könnyel, mosolygással
Téged hányszor, de hányszor vártalak.

Holnap . . . Holnap egy édes-bús ábrándról
Eltűnődöm a lombos fák alatt,
S úgy suttogom el, mint egy imádságot,
Hogy tegnap végre újra láttalak.

Grammofon.

Szavad oly mélyen vésődött szivembe,
Hogy le nem mossa évszámforduló.
Nem harsogja túl soha semmi más hang,
Sem ágyúdörgés, sem muzsikaszó.

És elmerengve csöndes esti órán
Ezerszer újra, újrahallhatom,
Mert az én szivem a te hangod őrző,
Szavad visszhangzó, pici grammofon.

De szép is az.

De szép is az: titokban összenézni
S mint szálló lepkét tarka rét felett,
Észévétlenül, megremegve tőle,
Elfogni csöndben egy tekintetet.

De szép is az : merengőn messzenézni
Suhanva bánat, könny és gond felett,
S kiolvasni ujjongó boldogsággal
Egy szép szempárból, hogy : szeret! szeret!

De szép is az: bústüzű csillagfénynél
Halkan dúdolni el az ő dalát,
S reá gondolva édes-bús mesével
Végigálmodni egy-egy éjszakát:

Emlék.

Tegnap megálltam ott az utcasarkon,
Hol utóljára beszéltem veled.
Akkor tavasz volt, akácillat, május,
Most a fák lombja búcsút integet.

Akkor tavasz volt, mégis dideregtem.
Most vad őszi szél fut át testemen,
De átmelegít egy parányi kis folt :
Az ajkad helye, itt a kezemen.

A szeme.

A szeme néha drága gyémánt,
Mély tüzű, izzó, fekete.
A napsugaras mennyországot
Varázsolja a földre le.

De néha meg, mint havas hegycsúcs,
Hideg fényével néz le rám,
Ha rá gondolok, úgy érzem, hogy
Fagyos barlang a kis szobám.

Később megint villogó tőr lesz,
S mint rabot kísér mindenütt,
Azután újból átváltozva
Ököl, mely durván szíven üt.

Az öreg akácfa.

Mult tavasszal még televolt virággal,
Hófehér fürtöt messzelengetett,
Merengőn nézte a kék égen úszó,
Suhanva szálló báránfyelleget.

Tavaly még édes illatát lehelte,
Amit messzevitt enyhe esti szél,
El-elhallgattam, hogy zizegő lombja
Édes meséket suttogva beszél.

Most előkerült csákány, ásó, balta,
Mit kemény ököl a testébe ver,
És vastag törzse, sok-sok gyöngye ága
Élőhalottként a földön hever.

Búsan néz rám sok zöldülő rügyecske,
Miknek a vén fa életet adott,
Melyeket ágán, szellő ütemére,
Édes tavaszra várva ringatott.

Amint megállok szomorún mellette,
Temetést érzek a szívem körül,
Valami néma, kinzó fájdalommal
Egy égő könnyecsepp szemembe kerül.

Elsiratok én minden dalt, virágot,
Mely kis házunkból sorra tűnik el,
A lelkem mélyén búgó orgonácska
Halk rékvietmet búsan énekel.

Mert eltemetünk dal s virággal mindent,
Amit az élet tavasza adott
És soha többé nem találjuk meg már
Azt az illatot, azt a dallamot.

... Öreg akácfa, oh bocsásd meg nékem,
 Hogy egy bús ősszel elültettelek,
 És hogy jöttek rád zord egymásutánban
 Kegyetlen, hideg fagyasztó telek.

De lásd . . . milyen sok csodaszép tavasszal
 Szállott illatod a kertünk felett,
 Mikor szellőtől ringó, fürtös ágad
 A szívem minden reménysége lett.

Oh hányszorszállt el könny a szempillámról
 S elhalt bennem a zokogó panasz,
 Mert a szívembe a te hited szállott,
 Hogy lesz még virág, lesz még új tavasz!

Mert nincsen annál szebb a nagyvilágon:
 Élni illatban úszó tavaszon,
 Fehér virág közt hosszan elmerengni
 Kék ég alatt pacsirtadalokon.

Hányszor csittult el árnyékod hűsében
 Bánat keserve fájó szívemen,
 Mig fehérfürtű, édes szép virágod
 Űde lombod közt ringott csöndesen.

... Majd lassan-lassan én is odaérek,
 Hol nem nyit virág, nem mondok mesét,
 És tavasztváró, picit rügyecskéken
 Riadt szemekkel nézek szertesét.

És, ha eltűnök majd a semmiségbe,
 Emlémem halkán vissza-visszajár,
 S szép májusestén eluttogja csöndben:
 De szép a tavasz s itthagyni de kár!

Temető.

Én nem ott látom a temetőt,
Hol kis kereszték sora áll
S halottak napján felcsillan a
Sok fénylő égő gyertyaszál.

Temető nekem régi házunk,
Hol minden emlék már csupán,
Nézek merengőn ifjuságom
Tovatűnő árnya után.

Temető nekem puha párnám,
Min álmaimért könnyezem,
A templom, ahol imádkozni
Összeteszem a két kezem.

Az édesanyám drága képe,
Mely itt függ a szobám falán,
Ha ránézek, a rékviemet
Hallom szólni az orgonán.

Temető lett a régi utca,
Az akácfa meg szemfedő,
Pedig alatta mily vidáman
Sétáltunk egyszer én, meg ő.

Temetőm útján szavaimnak
Himes virágját hullatom
S fénylő gyertyaként a sirokon
Égő könnyemet otthagynom.

Melódia.

Vidám verset én sohsem irtam,
 Könnyből róttam a sorokat.
 Ha e bús láncszem véget ér majd,
 Szavam is végképp elakad.

Kacagó ajkkal, vidám kedvvel
 Könnyű találni rimeket.
 Annak nehéz, ki szóba önti
 A fájó, néma könnyeket.

A könny, a lélek harmatcseppje
 Meghal, mire szemünkig ér,
 Egy álmkép marad belőle,
 Egy bús ábránd, szép, hófehér.

S ha nagyritkán ajkunkra téved
 Egy régi ábránd halk szava,
 Az elsírt könnyek sóhajából
 Dal lesz, szép, bús melódia.

Szivem parányi hegedűjén
 Elpengetem e hangokat,
 S ha már többet nem tud dalolni,
 Érzem, tudom, hogy megszakad.

A névtelen hős.

Magyar tanító, szürke a neved,
Nem ékesítik fényes rangfokok,
De lelked mélyén örökmécs világít,
Amelynek lángja messze ellobog.

E kis láng gyújtja égő fénnysugárrá
Az apró, pici, alvó lelkeket,
S felvértezve a küzdő életharcra
Te indítod a léleksereget.

Minden tanító egy-egy hős vezér.
Zászlaja messze-fennem leng, lobog,
Bevilágít a sötét éjszakába,
Mert benne szive, lelke él, dobog.

A háromszinű zászló alatt állva
A küzdelemben bizton győzni kell!
Vezesd hát tovább a kis seregedet
Előre, bátran, diadalra fel!

Ne félj te attól, hogy nincsen fegyvered!
Nincs repülőd, mely bombát dobna le,
Nincs torpedód, mely emberélet ellen
Kegyetlen-vadul, durván küzdene.

A harcot ugysem ott döntik el, meglásd,
Ahol ágyuznak földön s odafent.
Ők fognak győzni, a te katonáid:
Mosolygó arcu lélekregiment!

Gyűjtsed hát őket a szent zászló alá,
Ird rá e két szót: Isten és Haza!
E jelszó megvéd minden fegyver ellen
S nem fog legyőzni senkisémet, soha!

Nem baj, ha tépett, rongyos is a zászlód,
Magyar tanító, tartsd magasra fel!
A jelszó rajta az égre világít
S e szent zászlóval Istent éred el!

Ha egyszer Isten szeme rád tekint,
Szemedben látja fájó könnyedet,
A magyar égről messzesöpri, meglásd
A sok sötétlő, szürke felleget.

S ha egyszer ránksüt Isten napsugárja,
S bevilágítja mindazt, mi : magyar,
Miénk lesz újra a Kárpátok tája,
Földi hatalom bármit is akar!

... Akkor sem kérsz te, hős magyar tanító
Sem ércszobrot majd, sem medáliát.
Önzetlenséged, mit szivedből adtál
Hir, dicsőségért messze nem kiált.

Az lesz jutalmad, hogy a Bácska földjén
Lerázhatják a súlyos rabigát
S a Székelyföldön millió ajak mond
Szabad lélekkel háladó imát.

A felszárított rab könnyek hálája
Felédszáll mind a messzeség felett,
Beteljesül a lelked örök vágya,
Szivekben élő béke, szeretet.

Eredj hát tovább, indulj, névtelen hős,
A tépett zászlót lengesd messzi fent
Követni fog a biztos győzelemre
Mosolygó, bátor lélekregiment!

Vásár

Az életünk egy tarka-barka vásár.
 Van benne minden, mit szem s szív akar,
 Felénk nyújtja kínáló kedvességgel
 Portékáját egy óriási kar.

Van benne miden, amire csak vágyol :
 Boldog vidámság, mosolygó derű,
 Amig válogatsz, nem is sejtéd még, hogy
 Az élet íze milyen keserű.

Én is megálltam az embertömegben,
 A boldogságot mérték éppen ott,
 Ujjongva láttam, hogy a drága kincsből
 Egy parányi rész nekem is jutott.

S míg a fényesen tündöklő gyémántot
 Remegőn, féltőn fogta a kezem,
 Én szegény balga, bizó, hívó lélek,
 Hogy mi az ára, meg sem kérdezem.

Csak belezártam mélyen a szívembe,
 Futottam vele árkon-bokron át,
 Keresve, ugyan merre is találok
 A számára egy békés kis tanyát.

Oh, azóta már százszor megtanultam,
 Mert jaj, azóta egyre fizetem :
 A boldogságnak sok-sok könny az ára
 És kifizetve sohsincs teljesen.

A szívemből is régen tovaszállott,
 De az árát még most is fizetem :
 Sok átvirasztott könnyes éjszakákon
 Ontotta gyöngyét érte két szemem.

S míg felsóhajtok szomorú lélekkel,
 A hangom fájón, búsan megremeg :
 Az a boldogság ezt a nagy-nagy árát
 Én Istenem, jaj, nem is érte meg.

Szeresd a földet.

Szeresd a földet, jó magyar testvérem.
Ne vond meg tőle szived melegét.
Szeretetednek minden fénysugárja
Isten áldását hinti szertesztét.

A földed mindig visszaadja néked,
Százszorosán mit szived neki ad.
Az életednek ezer gondja közben
Leghűségesebb hozzád ő marad.

A magyar földnek hidd el, szive van.
Feléd sugároz édes meleget,
Szürke porában hogyha játszadozol,
Mint angyalarcú kis magyar gyerek.

Amint ballagsz a tudás otthonába,
Csöpp csizmád alatt mosolygón nevet,
Míg tarisznyádba édesanyád vágott
Magyar föld adta, puha kenyeret.

És ha szivedben serdülő korodban
A május édes meleget fakaszt,
Elhozza neked, virággal ékesen
A szerelmes, a nótás szép tavaszt.

Hogy kis családod üres asztalára
Minden nap jusson egy-egy jó falat,
Belévetsz apró buzaszemecskéket
S a holt szemekből uj élet fakad.

Ha egy borongós, őszi alkonyatkor
Eljön érted az égi üzenet :
A magyar föld hív ölelő karjával
S pihenni várja fáradt testedet.

Szeresd a földet, ő is szeret téged!
 Hűséggel szolgál egész élteden,
 A bölcsődtől a koporsódig kísér
 S jósága hozzád örök, végtelen.

Szeresd testvér e drága magyar földet!
 Hozzá hűtelen soha ne legyél!
 A buzaölded mindenik kalásza
 Egy ezredévről hősi dalt regél.

És elmehetsz bár az Óceánon átal,
 Hogy keressél ott gazdagabb hazát:
 A szived úgyis visszahoz majd onnan,
 Ha meghallod e bús föld panaszát.

Mert a jajszava, mint egy vádló sóhaj,
 Áttör hegyeken, át a tengeren,
 Belopja magát szived középebe
 S elsuttogja, hogy földed mit izen:

Hogy hazavár itt a zsendülő vetés,
 Hogy hazavár itt az őszi ugar,
 Hogy itt a helye minden dolgos kéznek
 És minden szívnek, amelyik: magyar.

...De nemcsak az a magyar föld ám, testvér,
 Mit mostanában annak nevezünk!
 Erdély bércéből, Tátra magasából
 Magyar jajt hoz a szellő minekünk.

Mert Erdély földje, sok kincses bányája
 Magyar volt mindig és az is marad!
 El tudod hinni, hogy oláhvá válna
 Örök magyar gyászt hordozó Arad?

Mert Erdély földje, Tátra sok-sok bércé
Örökre másé nem lehet soha.
Hisz a jó Isten adta azt minékünk
És az szent István ősi birtoka.

Magyar szivednek kellős közepébe
Véssed hát bele a régi hazát!
Négy folyó völgyét, Kárpát koszorúját
S rajzold föléje a szent koronát.

És a szivedben reggel, délben, este,
Mint szent imádat, ugy zengd ezt a dalt:
Hiszek Tebenned, Igazságos Isten
S kérlek, hogy áldd meg az árva magyart!

Mese.

Jancsiról, meg Juliskáról
 Sokszor szólt már a mese,
 De amit itt most elmondok,
 Nem mondta még senkise.

Hol volt, hol nem, volt valaha
 Egy akácos kis tanya,
 Abban lakott nagyanyóval
 Szöszekehajú Julika.

Árva Julis. Apja, anyja
 Rég a föld alatt pihen,
 Aki gondot visel rája,
 Nem maradt biz senkisem.

Fehérhajú, ráncosarcú
 Nagyanyóka azt mondta:
 Viseld gondom, kisleányom,
 S tied lesz a kis tanya.

Juliska hát mosott, vasalt,
 Vetett, kapált szorgosan,
 Ellátta a nagyanyókat
 S a kis tanyát gondosan.

Alig telt el néhány év, mig
 Julis tett, vett, dolgozott
 S a szegényes kis tanyácska
 Tündéerkertté változott.

Hire ment a nagy csodának,
 Bámulták az emberek,
 Hogy a mai rossz világban
 Ilyen is megeshetett?

Felkeresték hát Juliskát
 Hogy a titka mi lehet?
 Szegényből gazdaggá lenni
 Ugyan hogy is lehetett?

Jancsi is megérkezett egy
 Kétfogatú szekéren,
 Julis éppen kapálgatott
 Kis virágos kertjében.

A rózsák közt ott hajlongott
 Karcsú, ringó dereka,
 Száz selyemnél szebb volt rajta
 A kékpettyes rokolya.

Akácillat mézét ette
 Sok zümmögő kis bogár,
 Jancsi szívét átjárta egy
 Édes, meleg napsugár,

Tündérkertnek a varázsa
 Mint mese szállt elébe
 S belenézett hosszan, mélyen
 Kis Juliska szemébe.

... , Piros pünkösdi hajnalára
 Ünneplőbe öltözött,
 Ott találta megint Julist
 Sok-sok rózsái között.

Valami van a kezében!
 Mosolyogva adja át,
 Mig boldogan átöleli
 Julius karcsú derekát.

Kis karika. Aranygyűrű !
 Ugyan mi is lehetett ?
 Az öreg nap a kék égen
 Éppen rájuk nevetett.

Melegük lett, kipirultak,
 Mint két pünkösdi rózsa,
 Ugy mentek el kézenfogva,
 Boldogan a templomba.

Nagyanyóka mosolyogva,
 Mig utánuk ballagott,
 Istenáldás s boldogságért
 Csendesesen imádkozott.

Valahol a Tiszamentén,
 Egy akácos kis tanyán
 Szerelemben, boldogságban
 Most is élnek még talán.

Boldogulás titkát ime
 Én mostán elárulom.
 Juliskától hallottam ezt
 S jószívvel továbbadom.

Nem kell hozzá semmi más, csak
 Kedvesség, meg szorgalom,
 Kékpetyyes kis kartonruha
 S mosolygás az ajkakon.

Tanácsomat fogadják meg
 Kedves magyar kis lányok
 S Jancsihoz a Juliskáknak
 Sok szerencsét kívánok,

S. O. S.

Az élettenger viharából
 Kétségbeesve küldök vészjelet.
 Jaj, ki hallja meg esdő szómat?
 Ki menti meg a lelkemet?

Hajótöröttek minden kínja
 Tépi, mardossa szívemet,
 Mennék bár vissza, vagy előre,
 A sors parancsol : nem lehet.

Állnom kell itt, mint szörnyű vártán,
 Nézni a vihart tétlenül,
 Várni, hogy a kis életcsónak
 Imbolygó-lassan elmerül.

Mért indultál, te gyöngé, fáradt?
 Ha ezt kérditek, felelek.
 Boldogságot mentem keresni,
 Mint ti mindnyájan, emberek.

Nem akartam én kincset, tömjént,
 Csak egy kis égő tűzhelyet,
 Egy szívet, amely melegével
 Átöleli a lelkemet.

Didergő lelkem üzött, hajtott
 Sivár nappalon, éjeken,
 De a boldogság lidércfényét
 Jaj, sehol, sehol nem lelem.

Hitétvesztetten, remény nélkül,
 Kétségbeesve állok itt,
 Könnyezve várom, hogy a sors majd
 A parttól végleg eltaszit,

S elmerülök a semmiségbe,
 Mint tengeren egy kis ladik,
 De a szívem a boldogságról
 Ott is majd tovább álmodik.

Betegen.

Fehér a kórterem, fehér az ágyam.
Nincs semmim, csak egy hófehér vágyam.

Arcom olyan, mint szintelen szobor,
Szememben égő láz a bor.

Egy-egy cseppje a szívemre hull,
A lelkem tőle megittasul.

Teritenek az élet asztalán,
Eljutok oda én is még talán?

Mi leszek ott? Vendég? S pálmák alatt
Nekem jut a sok izés, jó falat?

Pirosló bor, vagy pezsgő édessége,
Mosolygó ajkkal nyúlnak majd feléje?

Nem leszek pezsgő, nem jut jó falat,
Ismerem, tudom, érzem sorsomat.

Morzsa leszek, mit alig vesznek észre,
S egy kéz lesöpör majd a semmiségbe.

Májusfa.

Én májufám, az éltem májufája,
 De szép is voltál nékem egykoron!
 Tarka virágok, vágyak fehér szirma
 Nyilt a tehertől roskadt ágakon.
 Hitnek, reménynek gyöngyvirágharangja
 Azt csilingelte: Oh élni de jó!
 Piros rózsa az ágon úgy ígérte:
 Boldogságrévbe visz egy kis hajó.
 Az élet édes, mint a virágillat,
 Így tanította a kis ibolya.
 S hogy ki szeretett, el sohsem feledhet,
 Ezt mondtad egyszer, ugye, orgona?
 A májufámnak százszorszép virága
 Biztatott: az öröm mindig ujrajön,
 Még el sem halkul ajkamon a nóta,
 A vigság hozzám máris beköszön.
 Hófehér szirmú, karsu nárcisz mondta:
 Az öröm nem hagy el engem soha,
 Az életfának szűrő tövisétől
 Megvéd, ígérte puha, zöld moha.

— — — — —
 Most ugy elnézlek, megtépett kis fácskám!
 Hová lett rólad az a sok virág?
 Könnyetfakasztón, szivbemarkolóan
 Nyujtja ki karját felém egy kis ág.
 S én az életem tépett emlékfáját
 A két karommal forrón ölelem:
 Szivem virágját ha le is tarolta,
 A multat mégis nagyon szeretem.

Kicsi ibolyák.

Tavasz kezdődött. Szürke hárányfelhőn
 Átalsütött a gyenge napsugár.
 Pista, meg Klári csak úgy találkoztak
 „Véletlenül“ a templomkapunál.
 Miséről jöttek, a szívükben szelid
 Templomi ének zsongott még belül,
 Tömjénillat volt ruhájuk parfómje,
 Hogy ott sétáltak a templom körül.
 Alig beszéltek. Kevés szó esett csak
 Az időjárás s más ilyesmiről,
 S hogy megkérdezték, miről is álmodtak,
 Pirulva vallták, hogy: Maga felől!
 A nap az égen magasabbra hágott,
 Attól lett olyan melegük talán?
 Piros arcukat irigykedve nézte
 Levélszemével az öreg platán.
 Ugy mendegéltek, boldogan bolyongva,
 Zöldülő fü volt a lábuk alatt,
 A fű között egy kis virág mosolygott,
 A Pista szeme rajta megakadt.
 Kis ibolya volt. Odahajolt érte,
 Az egész csak egy röpke perc lehet,
 S a kéklő virág már ott illatozott
 Klári szerelmes kis szive felett.
 . . . A toronyban épp délre harangoztak,
 A harang szava szállt az égre fel,
 Magával vitte szívük dobogását
 Oda, hol sok-sok angyal énekel.
 És a jó Isten két áldó szent kezét
 Fejük fölött kitérta csendesen,
 . . . Mily szép is az, hogy a zöld fű között
 Tavasszal egy-egy ibolya terem.

Farsang.

Egy bálteremben találkoztak össze,
 Volt vigság, kacaj, tánc, zene.
 És kettőjüknek mégis olyan fájón
 Tekintett össze néha két szeme.

A többieknek boldog, víg farsang volt,
 Amig kacagtak mámort kergetőn,
 Nekik a lelkük nagypéntekje pergett,
 Mig összenéztek vágytól szenvedőn.

Mit tudjátok ti, akiknek élete
 Gondtalan farsang, vigság, ugy lehet,
 Hogy közöttetek hány van, aki csöndben
 Szerelmet, vágyat, mindent eltemet.

Mert míg táncoltok bohókás jókedvvel
 S vidám beszédűtől hangos a terem,
 Nekik még elsuttogniuk sem szabad
 Azt az egyetlen szót, hogy : szeretem.

Esti imádság.

Köszönöm Neked, édes Istenem,
 Hogy itt lehettem ma a földön,
 S utamat járva, nem buktam el
 A szertehullott sok göröngyön.

A hajnalt, mikor két karommal
 Átöleltem a puha párnát,
 Hogy senkinek sem zavartam meg
 A pihentető, édes álmát.

A délelőttöt, munkát, küzdést,
 Hogy erős volt a két kezem,
 Hogy tudtam, Téged bántlak akkor,
 Ha csak egyszer is vétkezem.

A délutáni csöndes óra
 Messzederengő, édes álmát,
 S hogy újra láttam az akácnak
 Fehéren csüngő, fürtös ágát.

Az este szürke ködhajóját,
 Mely emléktengeren evez,
 Amíg a lélek messzenézve
 Régi tájakon révedez.

— — — — —
 Köszönöm Neked, Istenem,
 Hogy könnyes lett a két szemem
 S utamon halkán megállva
 Az éjszakához érkezem.

Köszönöm Neked, Istenem.

Templomban.

A templom esti, csöndes magányába
Panaszos szívvél, búsan jöttem én,
Átalsuhanva az elmúlt napoknak
Örvénylőn zúgó bánattengerén.

A félhomályban halkán letérdelek,
S míg összeteszem némán a kezem,
Bánat, könny és gond eltűnnek előlem
És reájuk már nem emlékezem.

Mert, mint csillagfény sötét éjszakában,
Úgy ragyog rám egyetlen pillanat,
Mikor szívem ujjongó boldogsága
Velem suhant a lombos fák alatt.

S az imádságot eképpen suttogom,
Amig elcsittult megbékélt szívem:
Azt az egyetlen boldog pillanatot
Köszönöm neked, édes Istenem!

Öröklakás.

Fehér hajsál feketék között.
A bánat vele hozzámköltözött.

Fájó teherként a szívemre ül,
Öröklakást kér benne legbelül.

Régi lakója ugyis messzejár,
Üresen állt. mint elhagyott határ.

Hiába sirok régtűnt álmokon,
Az üres lakást így hát kiadom.

A régi lakó búcsút int felém,
Most tudom csak, hogy sohasem volt enyém.

Unalom.

Oly üres máma a szivem,
Ma nincsen benne semmisem.

Ma nincsen benne halk derű,
Az élet íze keserű.

Nem fut tavaszi vágy után,
Sem ábrándképek halk nyomán.

Nem sirat őszi bánatot,
Sem azt, aki már itt hagyott.

Unalmas, mint egy bús tanyán
Esős, vasárnap délután.

Változás.

A két kis szobánk olyan más lett,
Pedig semmi sem változott.
Régi helyén a Mária-kép,
Zongora, szekrény ugyanott.

A szívem minden kicsi zugban
Égyedül, árván zakatol.
A szived eddig benneláttam,
De most nem lelem, jaj, sehol.

Lemondás.

A boldogságra én már nem is vágyom,
Olyan messze van, mint maga az ég
És az én időm elfáradt lélekkel
Nagy utat tenni már nem is elég.

Azért néha még könnyes lesz a párnám,
Az esti csöndben fel-felzokogok,
S a némaságba, mint egy imádságot,
Egy régi nevet belesuttogok.

Azért néha még mosolyra derülve
A régi multba visszaballagok,
S egy illatozó orgonavirágot
Féltő kezekkel elbabusgatok.

Azért néha még valamire vágyom,
Bár nem is tudom, hogy mi volna jó,
De a vágyaknak kékszinű tengerén
Csöndesen ringat halk álmhajó.

A boldogságra én már nem is vágyom,
És mégis, mégis, én nem is tudom,
Hogy miért sirok, mikor ezt a pár szót
Ujra, meg újra végigolvasom.

Szivem.

Úgy vetted a kezébe,
Mint féltve őrzött könyvet,
Finom papirból valót.
És drágán bekötöttet.

Évek hosszú során át
Lested minden szavát,
Hittem : nélkülözhetetlen
Neked e hú barát.

De mikor jól ismerted
A könyv minden sorát,
Nem rejtett számodra már
Uj titkot, uj csodát,

Nem vetem a szemedre,
Hisz úgy tesz annyi más :
Sarokba dobtad, mint
Ócska könyvet szokás.

Hangulat.

Kint húll a hó s a puha égi paplan
Halkan borítja be a föld rögét.
A néma csöndben óram ketyegése
Szolgáltatja a méla, bús zenét.

A kandallóban izzó, vörös parázs
Hajnalfényt áraszt szét a kis szobán,
Lila ciklámen békésen bóbiskol
A hangtalanná némult zongorán.

Minden itt van, csend, nyugalom és béke,
Mégis riadtan nézek szerteszét,
Valaki hiányzik, kinek esöndben, halkan
Mefoghatnám most mind a két kezét.

Kristálypohár.

Kristálypohár a szivem,
Átlátszó kis pohár.
Mindenki belenézhethet,
Aki csak rátalál.

Belétöltöttem lelkem
Szép gyöngyöző borát
És féltő áhitattal
Neked nyujtottam át.

Neked nyujtottam bízón,
Sok édes vágy között,
. . . De jaj, ott a kezedben
Egyszercsak eltörött,

Labdajáték.

Szivem úgy vetted a kezedbe,
Mint új labdát a kis gyerek.
Simogatva, becézve nézted,
Örültél, hogy piros, kerek.

Ujjongva a magasba dobtad,
Hadd szálljon fel, az ég felé.
Visszaestében két kezedet
Mosolygón tártad ki elé.

Azután meg falhoz dobáltad.
Számoltál tizet, huszat, százat.
Boldog voltál, ha ütéseddel
Ujból, meg újból eltaláltad.

Egyszer aztán nagyot gondoltál.
Unalmas ez a régi játék!
A kis labda szeszélyeidet
Ugy követte, mint fényt az árnyék.

Messzire dobtad, nem bánva, hogy
Megüti magát kőbe, fába.
. . . Most mindhiába keresgéled,
Nem akadsz többé soha rája.

Koldusok.

Őszi alkonyatkor temetőben jártam,
Temető szélében koldusra találtam,
Búsan, elhagyottan ült az árokszélen,
Üres tarisznyája ott volt a kezében.

Én messziről, hosszan, elmerengve néztem,
Szegény, árva ember, testvérem vagy nékem.
Koldusokká lettünk, látod mind a ketten,
A tarisznyád üres, nekem meg a lelkem.

Mi volna jó?

Ha majd egyszer a szívem elcsittult,
 Nem kísért örök árnyékként a mult,
 Ha elhamvadt már az izzó parázs,
 Nem ejt meg többé semmilyen varázs,
 De jó lesz akkor, édes Istenem!
 Nyugodt éjszaka lesz az éjjelem,
 A nappalom is egy nap lesz csupán,
 Nem futok balga ábrándok után,
 Az estém csöndes, békés óra lesz,
 A dőre vágy a szürke ködbe vesz,
 Mult kísértete nem játszik velem,
 De jó lesz akkor, édes Istenem!
 . . . Ugyan . . . ki tudja, nem-e az a jó,
 Mig álmovizen ring a kis hajó,
 Az evezőmet messze eldobom,
 S a boldogságról elábrándozom.
 Az égre néz a két szemem csupán,
 A vágyam száll egy ábrándkép után
 És mig a part oly messze-messze van
 Álomtengeren ringok boldogan.
 . . . Hogy mi lenne jó, nem is tudom én.
 Megyek a két út szürke mesgyején,
 Álom? Valóság? — sohsem kérdezem
 S majd valahová csak megérkezem.

Köszöntlek Erdély.

Köszöntlek Erdély, drága Székelyföldem,
Szent koronánknak legszebb csillaga.
Érted aggódott féltve, imádkozva
Husz év óta az árva haza.

Érted aggódott, érted imádkozott
És téged mindig-mindig visszavárt.
Hitte, hogy Isten újból megrajzolja
A Kárpátoknál azt a szent határt.

Köszöntlek Erdély, szépségek hazája,
Hegyed-völgyednek párja nincs sehol,
Mikor a mennybolt kéklő fényességgel,
Mosolygó kedvvel föléjehajol.

Köszöntöm minden szent rögét földednek,
Melyen a lelkem emlékezve fut,
Köszöntöm régi, ősi városaid
S a hegyek között megbújt kis falut.

Most, mikor végre lerombolták köztünk
Az erőszakkal emelt gátakat,
Ájtatos szívvel, kezünk összetéve,
A lelkünk mélyén imádság fakad.

Köszönjük Néked, édes Istenünk,
Hogy visszaadtad Kárpát bérceit
S letörlöd áldó, féltő szent kezeddel
Magyar milliók fájó könnyeit.

... Uram, bocsásd meg, hogy bár örömről [nagy,
Két szemünk mégis könnytől fátyolos.

De nem lett miénk, pedig hazavártuk,
Arad, Segesvár, Brassó és a Maros.

Az ezeréves, dicső magyar multnak
Ezer emléke maradt odaát,
Nem terjeszthetjük védőn ki föléje
Az áldott, szentelt magyar koronát.

Engedd meg hát, hogy arra kérjünk Téged:
Tárd ki fölöttünk áldón két kezed,
S vezérelj tovább a megkezdett uton,
A Te hűséges magyar nemzeted.

Üzenet.

Őszi szellő, mily boldog is lehetsz te !
Neked nem számít tér, idő, veszély.
Nyitva előtted mindenik sorompó,
Mehetsz, merre visz a percnyi szeszély.

De szeretnék most veled menni én is !
Bejárni Erdély drága utait,
Hol a sziveknek könnyes mámorában
A szent szabadság bontja szárnyait.

Ha ott lehetnék mindenütt, hol elmegy
Fehér lován a hős magyar Vezér,
És Erdély népe boldog ujjongással
Drága hazánkba újból visszatér.

Ha láthatnám a zászlódiszben álló
Virággal ékes, sok drága helyet,
S őrséget váltva, mikor ott áll a
Magyar honvéd a Kárpátok felett !

Te tanuja vagy ezernyi csodának,
Miket föl nem fog véges képzelet.
Mondd meg nekem : a székely millióknak
Magyar zászlója hogyan lehetett ?

Huszonkét évnek sok szenvedése közt
E szent ereklye hol bujt meg ugyan ?
Hogy őrizgették bízva, féltve, óvva,
Hol az elhangzó szó is tiltva van ?

Őszi verőfény bágyadt mosolyában
Hol termett az a tengernyi virág,
Melyből mindenik hős magyar vitéznek
Sapkájára jut egy-egy csöppnyi ág ?

Mellyel az útat végig teleszórják,
 Amerre megy a magyar hadsereg,
 Kiknek nyomában boldogság üt tanyát
 S a megbékélt szív már nem kesereg?

S mint legszebb csodát, azt áruld el nekem,
 Hogy mi is az a : hazaszeretet,
 Hogy azt elnyomni, letörni, megölni
 A szívben soha, soha nem lehet?

Sem évtizedek, sem kinzó erőszak
 El nem hamvasztja égő lángjait.
 Meg tud bujni egy csöppnyi emberszívben
 S birja a rabság csörgő láncait.

De hogyha szabad, mint a kis pacsirta,
 Dalolva, zengve száll az ég felé,
 Lélekmilliók áldó imádságát
 Viszi az Urnak, szent trónja elé.

Őszi szellő én arra kérlek téged :
 Szállj oda is, hol bús még a magyar,
 Hol a bánatnak sötét éjszakája
 Szemük elől még mindent eltakar.

Mondd el nekik, hogy szép Székelyországban
 Szabadon leng a magyar lobogó
 S e szent ereklye hűséggel kitart ott,
 Hol magyar szív van, érző, dobogó.

Hogy őrizzek meg lelkük legmélyében
 E drága szent szót : hazaszeretet
 S elrejtett zászlók puha, lágy selymébe
 Temessék bele fájó könnyüket.

Hogy az ajkunkon, könnyünk sóhajában
 Egy uj könnyörgő imádság terem :
 „Oh áldj meg, védj meg, minden hazatérő
 És hazavágyó magyart, Istenem.“

*) A Pesti Hirlap mellékletének versenypályá-
 zatán dicsérő elismerést nyert költemény.

Magyar asszony.

Magyar asszony, hogy mit jelent e két szó,
Ha nem tudnád, hát elmondom neked,
Tengernyi munkát, büszke öntudatot,
Kitartást, küzdést, néma könnyeket.

S bár fejed köré nem vonnak glóriát
Hozsannát zengő égi angyalok,
Szemed tükrében csodálatos fénnyel
Egy dicső multnak emléke ragyog.

Hajnalfénytől az esti szürkéségig
Munkában áll a dolgos két kezed,
Árulód csupán az a néhány könnycsepp,
Mely két szemedből titkon megered.

Utad krisztusi türelemmel járod,
Igy teszel esküt szent hited felett :
Hogy mindenünk a csonka, árva, rab föld,
Mely dicső hősök öröksége lett.

A magyar multnak göröngyös utain
Ezer esztendő már a lábnyomunk,
De sorsfordulónk derengő hajnalán
Uj ezredévről bátran álmodunk.

Mert te neveled a magyar jövendőt,
Szemedből süt rá édes napsugár,
Sziyed melege dédelgeti, óvja
Ezer veszéllyel, hogyha szembenáll.

Te tanítgatod imával, mesével,
Hogy milyen drága ez a föld nekünk,
Hogy minden rögét hősök lelke örzi,
S ha kell, utánuk mi is elmegyünk !

Mesélj nekik a régmúlt, szép időkről,
Véssél szivükbe hős emlékeket,
Példájuk nyomán ők is megtanulják,
Hogy mi is az a : magyar becsület.

Te is a multak emlékéen nőttél fel,
Igy nőtték fel a Dobó Katiczák,
Akiknek nevét hősökként őrizik
Férfias daccal vivott nagy csaták.

Igy nevelte fel Zrinyi Ilona is
Szabadsághósszé egyetlen fiát,
Ki földi kincsnél többre értékelte
A szabad, boldog, szent magyar hazát,

Magyar asszony ! Légy büszke hát e névre,
Hordd, mint Krisztus a töviskoronát,
Felemelt fejjel, alázatos szívvél
Járj végig minden nehéz golgotát.

Ne sajnáljad a munka bús robotját,
A könnyek árja se fájjon neked,
Jutalmad érte Isten szent kezéből
Minden bizonnal egyszer elnyered.

A titkon elsirt, égő könnyeidet
Isten gyémánttá változtatja át
És belőlük fon majd homlokod köré
Örökfényt adó dicső glóriát.

S ha elvégezve földi küldetésed,
Ajkadon már csak halk sóhaj terem,
Szíved utolsó dobbanása kérje :
Áldd meg a magyart, édes Istenem !

A 52044

10. —